

Sider, og man vil undres over, at den aligevel ikke hører under Købstaden, idet Ejendommen udgør en Del af Landsognet. Følgen heraf er, at medens Ejendommens Beboere nyde alle Købstadens Fordele, Bekvemmeligheder og Behageligheder, yde de ikke noget Bidrag til Kommunens Udgifter, hvorved disse Goder ere blevne bragte tilveje. At dette er et ganske urimeligt og overfor Købstaden højt ubilligt Forhold, er jo indlysende, og det er forstaaeligt, at Byens skatteydende Borgere se skævt hertil, ere misfornøjede hermed og finde det uretfærdigt. Man vil rimeligvis straks spørge: Hvorfor har Købstaden ikke benyttet sig af Loven af 17. Maj 1873 om Indlemmelse af Landdistrikter under Købstæderne. Hertil skal jeg da sige, at Købstaden for mange Aar siden har gjort Brug af denne Lov, og der blev i Henhold til den indlemmet adskillige Ejendomme fra Landsognet, men hvor mærkeligt det end lyder, medens der fra Regeringens Side ikke var noget i Vejen med Hensyn til de paagældende private Ejendommens Indlemmelse, undtog Regeringen den Staten tilhørende Amtmandsbolig, skønt alle Lovens Betingelser vare til Stede ogsaa for denne Ejendoms Vedkommende. Man gjorde det i Kraft af Lovens Bogstav, hvorefter Regeringen kan paabyde Indlemmelse, skønt Meningens naturligvis er i Lighed med Udtrykkene i andre Love, at Regeringen bør tilstede Indlemmelse, naar de foreskrevne Betingelser ere til Stede. Den virkelige Grund til, at nævnte Embedsbolig blev undtagen, var, saa vidt mig bekendt, den, at man vilde skaane Amtmanden for den højere Kommuneskat til Købstaden, saa at han kunde slippe med den lavere til Landsognet. Men dette Hensyn indeholder en stor Ubillighed overfor Købstaden, og det er uforeneligt med Lovens virkelige Mening. Der er senere sket Henvendelse til Indenrigsministeriet om en anden Afgørelse i Overensstemmelse med det Andragende, som i sin Tid blev indgivet om Indlemmelse i Henhold til nævnte Lov, men forgæves. — Jeg har her et Kort til Oplysning for ærede Medlemmer, som maatte ønske at gøre sig bekendt med den besynderlige Situation, at der inde i en Købstad ligger en Statsejendom, som Regeringen vilkaarligt har unddraget fra en Lovs almindelige Bestemmelser. — Jeg tillader mig nu at rette en Henvendelse til den højtærede Indenrigsminister om at tage Sagen op til ny Overvejelse, idet jeg skal tilføje, at jeg vilde finde, at nogen Billighed kunde tale

for, at den nuværende Amtmand for sin Embedstid i Thisted beholdt den Skattebegunstigelse, han faktisk fik, da han modtog Embedet, saaledes at han ikke tilpligtes at udrede højere Skat til Købstaden, end der vilde kunne paalægges ham til Landsognet.

Birch: Jeg skal fatte mig i stor Korthed, blandt andet fordi forskellige af de Punkter, jeg havde ønsket at omtale, allerede ere omtalte af ærede Talere. Men der er dog et enkelt Punkt, jeg gerne under denne Forhandling vilde tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, nemlig Fordelingen af de saakaldte Sommerlandliggeres Skat. Herom indeholder det foreliggende Lovforslag ingen Regler, og den fremtidige Fordeling vil vel altsaa, hvis vi ikke faa saadanne Regler, blive den samme som hidtil, nemlig at naar Kommunerne ikke kunne enes med de paagældende Sommerlandliggeres om Skatten, afgøres Spørgsmaalet af Indenrigsministeriet, og dette Ministeriums Afgørelse er vist i de allerfleste, om ikke i alle Tilfælde hidtil gaaet ud paa, at den saakaldte Landliggerkommune faar to Tredjedele af sin Skat, men Opholdskommunen kun en Tredjedel af sin Skat i det Tidsrum, i hvilket Landliggeriet har varet. Dette Forhold forekommer mig og mange andre ganske uretfærdigt for Hovedopholds- og Erhvervskommunen. Det burde snarere være omvendt, og Ligningskommissionerne have da ogsaa paa et Fællesmøde i Sommer henledet Lovgivningsmagtens Opmærksomhed paa, at Hovedopholds- og Erhvervskommunen burde have den største Part af Skatten og Landliggerkommunen den mindste Part. Landliggerne høre jo til Købstadkommunernes største og bedste Skatteydere. Det er ganske mærkeligt, at disse Landligger, fordi de kunne tillade sig den Luksus at ligge paa Landet en 3—4 Maaneder og nyde Landlivets Goder og Glæder, skulle kunne opnaa en Skattelettelse, hvilket de faktisk opnaa derved, at Landkommunernes Skatteprocent som Regel er ikke saa lidt lavere end Købstadskommunernes. Jeg mener, at Forholdet, for at være retfærdigt, nærmest burde ordnes saaledes, at enhver, som samtidig har Ophold i to Kommuner, en By og en Landkommune, burde udrede den fulde Skat til Hovedopholds- og Erhvervskommunen, som saa vilde have at afgive en passende Del af Skatten til Landliggerkommunen for det Tidsrum, Landliggeriet har varet. Jeg ved ikke, hvorfor det er undgaaet Lovgivningsmagten i 1903, at der